

mindre Kjøbesum, end at den hele Valuta for Gaarden skal gives i Kjøbesummen. Jeg skal ikke — idetmindste ikke for Diebliffet — udbrede mig videre over denne Sag, som forekommer mig at være sat i et klart Lys under den forrige Forhandling; men jeg skal alene gjøre den Anmærkning, at en af de paabe- raabte Omstændigheder, hvorfor Arvesætte skulde være mindre ønskelig, nu efter al Sandsyn- lighed vil bortfalde, nemlig den, at naar Godset bortarvesættes, saa have de saakaldte Herlig- hedseiere eller, som den nyere Lovgivning med Rette kalder dem Afgiftseierne, ogsaa i Almindel- lighed beholdt Jagtretten, — den kunde de forbeholde sig, og den have de i Almindelighed ogsaa forbeholdt sig — men efter det nu forelagte Lovudkast om Jagtretten vil dette bortfalde, og jeg har ikke mindste Tvivl om, at Lovudkastet, idetmindste forsaavidt det for- mener at bortarvesætte Gods saaledes, at man forbeholder sig Jagtret, vil gaae igjennem. Allerede da den tidligere Jagtlov af 1840 blev udarbejdet, var der ikke liden Stemning for, at der ikke skulde tillades noget Slags For- behold af Jagtretten ved nogen Afhændelse. Hvad der efter mangehaande Ventilationer om- stider gjorde Udslaget, var, at det blev stærkt udhævet fra flere Sider, at der var mange Godseiere, som kunde være villige til at bort- arvesætte deres Gods, men ikke vilde gjøre det, naar de skulde miste deres Jagtrettighed, og altsaa Følgen af, at man gjorde det til en Betingelse, at Jagtretten skulde overlades tillige med Arvesættet, vilde være den, at intet Arve- sætte vilde finde Sted. Jeg troer ogsaa, at denne Grund havde meget Gehalt under de daværende Forhold; men jeg troer, at der for nærværende Tid ikke vil være nogen saadan Stemning hos Godseierne, at de ville holde sig tilbage fra at overdrage deres Bøndergods, fordi de derved tillige skulle overdrage Jagt- retten. Det er dette, som jeg for nærværende Tid og under den første Behandling, som an- gaar Sagen i sin Almindelighed, har troet at burde anmærke.

Justitsministeren: Det er ikke saa længe siden, at denne Sag har været under en saa vidtgaaende Undersøgelse i denne ærede

Forsamling, at jeg skulde ansee det nødvendigt her at yttre mig om de forskjellige Detailpunc- ter; der er kun nogle faa Bemærkninger, som jeg troer det er min Pligt allerede nu at frem- sætte. Sagen om Afhændelse af Bøndergods, henhørende til Fideicommiss, Lehn og Stam- huse, har, siden denne Sag forhandlede her, været under gjentagen Overveelse i Justits- ministeriet, da der ere indkomne flere Andra- gender fra Lehns- og Fideicommissbesiddere om at meddeles Bevilling til at afhænde det til deres Bestidelse henhørende Bøndergods, og der er netop for saa Dage siden udfærdiget Bevillinger af denne Art, til to Bestidere af saadanne Eiendomme. Disse Bevillinger ville, naar de offentliggøres, hvilket meget snart vil skee, udvise, at Justitsministeriet overhovedet er gaaet ind paa de Ansøuelser, som ligge til Grund for det Lovudkast, som her foreligger, og jeg har troet saameget mere at kunne gjøre det, som jeg vel kunde forudsæe, at denne Sag atter paa Rigsdagen vilde blive bragt paa Bane, ligesom at jeg heller ikke vilde finde mig foranlediget til her at modsætte mig Sa- gens Fremme, uagtet jeg i enkelte Punkter ikke troede aldeles at kunde tiltræde de An- søuelser, der her havde gjort sig gjældende; thi jeg anseer Sagen at være af den Bigtighed, at Regjeringen ikke bør sætte sig imod dens Fremme, om ogsaa, som anført, Loven, saale- des som den maatte fremgaae, i enkelte Punt- ter maatte findes at være ikke fuldkomment hensigtsvarende.

Det er navnlig i Henseende til eet Punkt, hvor jeg i de Bevillinger, der ere udfærdigede, har troet ikke at kunne tilstede de paagjæl- dende Fideicommissbesiddere den samme Begun- stigelse som den, der her i Lovudkastet er for- reslaaet, det er nemlig med Hensyn til Stor- relsen af den Dvotadeel, der skulde tilfalde Bestidderne ved Salget. Jeg vil erkjende, og jeg erkjendte det navnlig ogsaa under Sagens forrige Behandling, at 5 pCt. er for lidt. Det har altid været min Mening, at der maatte en større Dvotadeel til, for at holde Bestidderne skadesløse for det Tab, de lide derved, at de en Tid lang kom til at savne Ind- fæstningerne; det var i Indenrigsministeriet,